

A hatalom természetéről

Fernando Botero: *Az elmőki család*,
1967, olaj, vászon, 203,5x196 cm,
Museum of Modern Art, New York

*Sehol nem fénylik zsír az arcukon,
kövér a zöld, a kék, a rózsaszín,
s a boldogság irdatlan foltjain
nincs árnyék, bár egy tűzhányólyukon*

*kilóg hátul a füst, gyújtózsínór
talán, vagy az sem, inkább valami
kötél, és most éppen nem hallani
a kép felől a szuszogást, kiforr,*

*majd elvegyül velük a hatalom,
egyszerre forma már és tartalom,
kívül is az van, ami legbelül,*

*hiába felnőtt, hiába gyerek,
ugyanolyanok körben a hegyek,
s torlódnak mégis értelmetlenül.*

SUMONYI ZOLTÁN

2015. október 23. éljen!

*Tévében nézem ezt, vagyis
ötszázzezred magammal látom:
egy sorvadtt arcú nő bolyong
a félig megbontott szobákon*

*(szobakonyhán!), dobozok közt:
hová kapjon, hová mehetne?
A gangon jogvédők falát
rendőrök bontják. Rendeletre*

*hivatkozik a sibeder
alpolgármester – s ő betartja!
A sápadt nő még hisz, remél.
Istenben bízik? Vagy ki tudja.*

*Most pár hét kórház: koszt, fedél.
Csak kisfiát kell vigasztalni,
hogy visszajön: Mit agytumor?!
Dehogy is fog ő belebalni! –*

*A lélegzetem elakadt.
Mintha közmunkást pofon váгна
az újjgazdag földbirtokos,
az meg csak némán tűri, állja.*

